

REVISTA „Națională Română”

DIRECTOR: GRIGORE TOMIDA

Redacția și Administrația
Strada Colonel Roznovanu No. 29
— PIATRA-N. —

Abonamentele se fac anuale
Costul abonamentului anual e de
— Lei 39 —

Redacția și Administrația Revistei sub
conducerea unui comitet

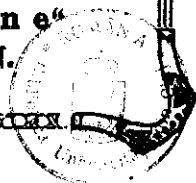
Deviza noastră :

*Iubiți patria, neamul, limba și portul național Român.
Lupta pentru ideal, dreptate și adevăr*

SUMARUL REVISTEI:

- 1). *Natura și omul (după Buffon)* de Gr. Tomida
- 2). *Paștele* de Pr. Econ. Șt. Lungu
- 3). *Cugetări* de Gr. Tomida
- 4). *Câteva cuvinte despre secta adventiștilor* de Pr. Th. Panaitescu

Cererile de abonament se fac pe adresa :
Revistei „Naționale Române”
Strada Colonel Roznovanu No. 29 Piatra-N.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

NATURA ȘI OMUL

(DUPĂ BUFFON)

Totul dovedește la om chiar înfățișarea lui, netăgăduita lui superioritate asupra tuturor ființelor veșuitoare. Ținuta lui dreaptă, ridicată, este aceea de a porunci; capul său cată spre cer, arătând o față majestoasă pe care e întipărită caracterul demnității sale, icoana sufletului e zugrăvită pe chipul său, bunătatea naturei sale străbate prin învelișul său material și însuflețește cu o flacără divină trăsăturile feței sale.

Înfățișarea lui măreață, umbletul lui hotărât și cutezător vestesc noblețea și rangul său: el nu atinge țărâna de cât cu extremitățile cele mai depărtate ale trupului, n'o privesc de cât de departe și pare a o disprețui, brațele nu-i sunt date spre a slugi de proptele greutății corpului său, mâna lui nu atinge pământul și nu și perde prin frecarea continuă cu pământul fineța pipăitului, al cărui principal organ este. Brațul și mâna sunt făcute pentru a slugi la treburi mai nobile, pentru a executa poruncile voinței, a apuca lucrurile depărtate a da la o parte stavilele, a înlătura întâlnirile și lovirile vătămătoare, pentru a îmbrățișa și a strânge ceia ce-i iubit și pentru a pune obiectile la îndămona celorlalte simțiri.

Când sufletul e liniștit, toate părțile feței sunt în stare de repaos, proporția lor ansamblul lor, arată îndeajuns pacea gândurilor și corespund cu liniștea interioară: dar când sufletul e turburat fața omenească devine o icoană vie pe care pasiunile sunt zugrăvite cu multă putere și exactitate, iar fiecare mișcare a sufletului este exprimată printr'o trăsătură, fie care acțiune printr'un semn a cărui întipărire vie și repede ne descopere voința și ne desvăluie tainele sbuciumului nostru.

Dar mai ales în ochi se zugrăvesc și se recunosc sbuciumările sufletului. Ochiul aparține sufletului mai mult ca ori care alt organ; se pare că ochiul atinge sufletul și ea parte la toate mișcările lui; ochiul exprimă pasiunile cele mai vii și cele mai vijelioase, ca și emoțiunile cele mai dulci și simțimintele cele mai gingașe. Ochii ni se înfățișează în toată puterea lor, sau în toată curățenia lor, așa precum a luat naștere, ei le poartă în săgeți repezi, turnând în alte suflete focul, mișcarea, icoana celui în care s'au născut. Ochiul primește și reștrânge în acelaș timp lumina gândului și căldura simțirei, el este simțul spiritului și limba inteligenței.

Natura este tronul exterior al măreției divine. Omul care o contemplă, o cercetează, se înalțe treptat până la tronul interior al atot-puterniciei. Făcut pentru a slăvi pe creator, omul poruncește tuturor creaturilor, vasal al cerului și rege al pământului, omul imobilează pământul, îl populează și-l îmbogățește. Omul statornicește ordinea și armonia între ființele viețuitoare, el înfrumusețează și natura însăși, o cultivă, o îngrijește și o împodobește, smulge pălămida și buruienile, sădește vița și trandafirul.

Priviți țărnișurile pustii, aceste triste ținuturi pe unde omul n'a călcat nici odată, ele sunt acoperite de codri nepătrunși, de arbori scorojiți de vreme, gârboviți de bătrânețe.

Natura, care pretutindeni în alte părți strălucește de tinerețe și de vigoare, aici numai pare istovită și nevolnică. Pământul, copleșit de atâtea poveri, biruit de dărămături și putregaiuri, înfățișează în loc de verdeață înfloritoare, o învâlmășeală putredă, un amestec de arbori gârboviți, de plante vătămate și de tot soiul de buruieni otrăvitoare. În părțile joase, ape moarte, stătute și infectate din lipsa de conducte și canalizare, mocirle, noroaie murdare de care, nufiind nici solide, nici lichide, nu-i că puțință să te apropii și nu sunt nici de un folos nici veșuitoarelor, de uscat, nici celor din apă; mlaștini acoperite cu plante acustice și murdare, nu hrănesc de cât insecte otrăvitoare slujind de vizuină tuturor jigăniilor spurcate. Iar în aceste bălți infecte care umplu locurile joase și pădurile putrezite din locurile

mai rădicate, se întind pustiriile și savanele sălbatice, unde erburile otrăvitoare înăbușesc pe cele bune.

Nici un drum, nici o comunicație, nici o urmă de inteligență în aceste locuri sălbatice.

Omul nevoit să urmeze cărările fiarelor sălbatice dacă vrea să umble prin aceste locuri, trebuie necurmat să vegheze ca să nu cadă prada acestor fiare.

Îngrozit de răcnitele lor și mai îngrozit de însăși tăcerea acelor profunde singurătăți, omul se întoarce de odată din drum și își zice: „Natura sălbatică e hidoasă și moartă, numai eu o pot învia și înfrumuseța. Să uscăm dar bălțile, să trezim aceste ape moarte, făcându-le să curgă. Să facem râuri și canale, să dăm foc acestor putregaiuri nefolositoare, să muncim apoi cu ferul tot ce n'a putut consuma focul și îndată în locul stufăriilor și a nufarului, vom vedea ivindu-se trifoiul și erburile binefăcătoare. Turme de vite vor sburda pe aici, călcând în picidare pământul acesta, odinioară impracticabil, ele vor găsi aici un nutreț îmbelșugat și înflorit și se vor înmulți la nesfârșit. Să ne slujim dar de acești tovarăși pentru a săvârși opera noastră; boul pus la jug să tragă brazda și pământul va întineri, o natură nouă va eși din mâinile noastre!”

Cât e de frumoasă natura aceasta cultivată! prin îngrijirile omului ea apare strălucitoare și măreț împodobită! Insuși omul e cea mai însemnată podoabă a ei, el e produsul cel mai nobil al naturei; înmulțându-se, omul înmulțește germele cel mai de preț, natura însăși pare a se înmulți împreună cu el.—Omul scoate la lumină, prin dibăcia lui tot ce natura ascundea în sânul ei. Câte comori neștiute! câte bogății uezănuite! florile, fructile, grânilor, perfecționate și înmulțite la nesfârșit; speciile de animale folositoare transportate, răspândite, înmulțite fără număr: speciile vătămate gonite sau stărpite, aurul și mai ales ferul mult de folos, scos din inima pământului; torentile stavilite, fluviile îndreptate în cursul lor și întărite, mările supuse, cercetate cu de amănuntul, străbătute în lung și lat, pământul accesibil pretutindeni și pretutindeni înviat și roditor, în văi livezi zămbitoare, pe câmpii pășune îmbelșugate sau ogoare bogate, dealurile încărcate cu vișă și poame, iar pe culmi cununii de arbori folositori și păduri: locurile pusti preschim-

bate în cetăți înfloritoare, drumuri deschise și umblate, comunicațiuni statornicite, pretutindeni dovezi, mărturii de puterea și unirea oamenilor.

Apoi alte mii și mii de monumente dovedind că omul ajuns stăpân al pământului, l'a schimbat și reînnoit cu deservărire.

Omul stăpânește prin dreptul de cucerire; dacă ar înceta un moment stăruința și îngrijirile sale, toate ar recădea în lăncezeală, toate s'ar schimba, toate ar încăpea iarăși în mâinile naturii care, luându-și îndărăț drepturile ei, șterge opera omului, acoperă cu țărână și mușchi monumentele cele mai mărețe, le nimicește cu vremea și nu-i lasă de cât părerea de rău de a fi perdut, din vina lui, ceia ce strămoșii săi dobândiră prin muncă.

Aceste timpuri când omul își perde stăpânirea, timpurile de barbarie care nimicesc totul, sunt aduse tot-deauna de resboaie și târăsc după dânsese sărăcia și mortalitatea.

Omul care nu-i puternic de cât prin număr, care nu biruește de cât prin unire și nu-i fericit decât în pace, are nebulia de a se înarma pentru nenorocirea sa și de a se reșoi pentru peirea lui. Ațâțat de lăcomia nesățioasă, omul uită sentimentele umanitare, își îndreaptă toate puterile împotriva lui însuși, se omoară om pe om și după zilele grozave de sânge și măcel, când fumul gloriei a pierit, el vede cu ochii triști pământul pustiit, operile dărâmate, neamurile împrăștiate, popoarele sleite, propria sa fericire perdută și adevărata lui putere nimicită.

Grigore Tomida

PAȘTELE

[„Ziua învierii, să ne luminăm popoare“]

(Oda 1 Pascală)

HRISTOS A INVIAT

Iată fraților creștini, și prea iubiților mei fii sufletești, ziua cea mult așteptată de toată suflarea creștinească a sosit. Aceasta e sărbătoarea cea mare a bisericii noastre, sărbătoare care a înlăturat urâtul și întristarea și a adus cu sine frumuseța și veselia!

Atât e splendidă această zi măreață, în cât merită osteneala de pregătiri ce fie-care și-a dat, de la copil până la bătrân, de la sărac până la bogat, pentru ca s'o întâmpine complet, cu curățenie, cu vrednicie, cu îmbelșugare și cât mai fără griji.—A sosit sfintele Paști, care zăvoresc frigul, întunericul, și lipsurile de tot felul și care revarsă peste toți deopotrivă, căldura bine făcătoare, lumina satisfăcătoare, daruri scumpe și speranțe dulci!

Natura plină de bogății de tot felul, pune la picioarele acestei însemnate și vestitei zi tezaurul său neprețuit. Un viu covor, de o țesătură misterioasă și de o verdeață plină de fragezime, tapitează tot pământul sub pașii noștri. Flori de toate culorile și formile parfumează în seaga atmosferă, cu mirezmele lor divine, păraie cristaline șerpuesc în toate direcțiunile și însuflețesc acest încântător paradis.

Dăruit nouă de providența. Arbori fructiferi, ornați și frumos îmbrăcați în haine noi, să îngână în culori de diferite nuanțe și ne salută cu mugurii lor aromatici și înfloriți. Păsări și insecte, de toate culorile și mărimile, înalță la ceruri o armonie de nedescris, cu cântecele lor variate și naturale ce nu absorb, cântând glorie lui Dumnezeu—omul. Merla,

gangurile și ciocârlii umplu văile, dumbrăvile și întregul văzduh cu versurile lor duioase ce ne uimesc. Amorul universal e mistificat în toată splendoarea lui și mișcă viața în toate ființele.!

Decl: Christos a înviat!

A înviat christos cu adevărat, zdrobind capul baleurului biblic, ce de secole ținea pe popoare în catene, în lanțuri! A înviat christos zdrobind hidra cu 7 capete a sclaviei și înfingând adânc, în spinarea ei de oțel, stindarul libertății!! Osanele nesfârșite se înalță la tronul Dumnezeuesc, din piepturile a sute de milioane de creștini, răspândiți pe suprafața întregului glob.

Cerul și pământul astăzi sunt unite prin imnuri armonioase de egalitate, frăție și libertate!

S'a spart și s'a răsipit iadul satanic! s'a desființat privilegiile minciuna, mișelia, nedreptatea au căzut sub călcăiul legilor divine și umane. S'a spulberat cuiburile infernale ale despoșilor! A răsărit aurora vieții, gonind în pustiu întunericul ignorației. Providența prin trimesii săi a detronat aristocrația, topindu-i fortificatele de oțel, întronând democrația, care va alunga cu biciu-i de trăsniț din domeniul progresului pe toți amatorii regresului.

S'a mișcat leul cel adormit, a sguduit din temelii imperiul fără de legilor și toate duhurile necurate de zi și de noapte au pierit pline de groază!!

Ziua paștelor este sărbătoarea cea mai valoroasă și mai semnificativă a popoarelor. serbare de tranșațiune; de la întuneric la lumină, de la inerție la activitate, de la ignoranță la știință, de la minciună la adevăr, de la nedreptate la equitate, de la regres la progres, de la întristare la bucurie, de la moarte la viață!

Serbarea paștelor ne vestește deșteptarea conștiințelor adormite, regenerarea celor tâmpite, învierea celor moarte. Paștele însemnă fortificarea inimii și înflăcărea spiritului pentru tot ce-i bun și folositor omului, familiei, națiunii și omenirii în genere.

Serbarea paștelor, iubiților creștini, mai însemnă restabilirea caracterilor decăzute și transformarea omului din domeniul lăcomiei în acel al virtuților.—Legile naturale ale învierii a dăruit omului viața cea eternă și fizică, mai întâ

prin perpetuitatea razei și mai pe urmă prin regenerarea individului.

Apoteaza sfintei învieri ne-a trimis o puternică rază de lumină, care ne indică mijlocul natural de a căpăta libertatea răspândirii ideilor salutare și statornice care vor eclata scântei puternice, producând o lumină plăcută, dulce și folositoare poporului înșătat de lumină și doritor a trăi în lumină și prin lumină.

Iată pentru ce și sfânta noastră Biserică la această mare sărbătoare cântă: „Ziua învierii, să ne luminăm popoa. „!

Astăzi zicem cu toții „christos a înviat“ / simbolul dreptății și al adevărului nu putea să fie înăbușit. Puterea cuvântului n'o putea sărubi nici o putere marelă. Invierea cuvântului trebuie să fie o sărbătoare pentru tot creștinul adevărat.

Să serbăm deci această zi cu inima curată, jertfa pe care a făcut-o Mântuitorul nostru Isus Christos, care cu moarte pe moarte călcând-o și celor din mormânturi, viață le-a dăruit. Amin!

Pr. Econ. ST. O. LUNGU

CUGETĂRI

(de Grigore Tomida)

1. Virtuțile noastre sunt de multe ori viții travestite.

2. Dacă lenea și timiditatea ne rețin de la datorie, virtutea ne face cinste.

3. Virtuțile se pierd în interes, cum se pierd fluviile în mare.
4. S'a făcut o virtute din moderatiune, pentru a mărgini ambițiunea oamenilor mari și pentru a consola pe cei medocri de lipsa norocului și a meritului.

5. Virtutea învinge mai curând viciul, de cât slăbăciunea.

6. Pare că natura a prescris fie-cărui om, de la naștere, marginile virtuților și ale viciilor.

7. Defectele sufletului sunt ca rănille corpului, cu ori câtă grijă am căuta să le vindecăm cicatricea se vede mereu și e în or ce moment în special de a se deschide,

8. Omul trebuie că creadă în ceva. Cel care nu crede în nimic este un nenorocit. Mai bine să ai o credință, fie chiar greșită, de cât sa nu ai niciuna.

9. Femeia se judecă după menagiu și curățanie,

10. Cea mai mare fericire este a fi independent și a nu avea nevoie de nimenea,

11. Sărăcia cu onoare este de mai preferat de cât averea fără onoare.

12. Omul încult și vicios este mai rău de cât o fiară sălbatică.

13. Când cel ce te critică are dreptate, silești-te a te îndrepta; când nu are dreptate fii indiferent.

14. Plăcerile simțurilor nu produc de cât un deșert; plăcerile spiritului însă și ale inimei sunt adevărată fericire.

15. Calomnia este nouorul care întunică; un vânt o risipește și adevărul triumfă.

16. Totul se spiculă pe lumea aceasta, onoarea ca și virtutea, libertatea ca și religiunea, interesele publice ca și interesele private.

17. Amorul poporului este cea mai sigură pază a u-nul suveran.

18. Patimele tinereții aduce efecte la bătrânețe.

19. Fanatismul nu raționează; el slăbește simțul moral.

20. A apăra pe cei răi, este a nedreptății pe cei buni.

21. A acoperi fapta rea, este a deveni complicele ei.

22. Cel puternic este dator a apăra pe cel slab, cel drept pe cel năpăstuit.

23. Practica poate ține loc teoriei, pe când teoria fără practică nu valorează nimic.

24. Știința fără experiență și aplicațiune este o avere moartă.

25. Mai bine o conștiință limpede în mizerie, de cât o conștiință patată în avuție.

26. Instinctul este premărgătorul conștiinței.

27. Fericirea stă în gust, iar nu în lucruri, ești fericit când ai ceea ce îți place ție, ear nu ceea ce place altora.

28. Nu pot fi întâmplări atât ee nenorocite, din care iscusii să nu tragă oare foloase, nici întâmplări atât de fericite pe care înhibzuții să nu le poată întoarce în paguba lor.

29. Fericirea și nenorocirea oamenilor depinde tot atât de temperamentul lor, cât și de noroc,

30. Oamenii fericiți nu să îndreaptă de loc, ei cred îniotdeauna că de buna seamă soarta le susține purtarea cea rea.

31. E greu să defenim amorul. În suflet este o pasiune de a domni, în spirit o simpatie și în corp nu este de cât o râvnă ascunsă și delicată de a poseda ceea ce îți place.

32. Dacă există un amor curat și lipsit de amestecul celorlalte pasiuni ale noastre, este acela care stă ascuns în fundul inimii și pe care nici noi nu l' știm.

33. Nu există pasiune în care iubirea de sine să domnească așa de puternic ca în amor, ești întotdeauna mai dispus să sacrifici liniștea persoanei iubite, de cât să o perzi pe a ta.

34. Amorul ca și focul nu poate să trăiască fără o mișcare continuă și încetează de a mai fi, îndată ce încetează de a spera sau de a se teme.

35. Femeile cred adesea că iubesc, chiar când nu iubesc. Ocupațiunea unei întrigi, emoțiunea spiritului ce le-o dă curtenirea înclinațiunea naturală spre plăcerea de a fi iubite și greutatea de a refuza, le face să le creadă dă că au pasiune, pe când în realitate la ele nu este de cât o simplă curte.

36. Femeia care nu iubește este nestatornică, care iubește puțin, usuratică, care nu știe dacă iubește și ce a-nume, flusturatică, care nu iubește de loc nepăsătoare.

37. Meritul adevărat e totdeauna modest.

38. Ambițiunea vanitatea și cupiditatea sunt Isoare de memoriu.

39. Cel ce face un bine trebuie să l' uite, ear cel ce l' primește trebuie să l' fie minte.

40. Dacă vanitatea nu distrugs toate vișile noastre, cel puțin le șgudue.

Câte-va cuvinte despre Secta Adventiștilor

De vre-o câți-va ani încoace, a început și în țară la noi atât prin orașe cât și pe la sate să se răspândească și mai ales prin straturile de jos ale populațiunii ca între soldați, meseriași, frânari și în genere la cei lipsiți de lumina cea adevărată a creștinismului o învățătură greșită și cu totul contrară religiunii noastre creștine ortodoxe, învățătura a așa zișilor adventiști sau sabatiști.—Să vedem dar, în ce constă învățătura lor, de când datează, ce scopuri au, de cine se profesază, dacă prin urmările ei trebuie a ne îngrijii sau nu, față cu întinderea acestei plăgi de suflet veninoasă.

Vechimea sectei acesteia se ridică chiar la veacurile primare ale creștinismului, că din expunerea doctrinei lor cum vom vedea, ei adventiști nu sunt de cât păgâni, deși se intitulează creștini adevărați, ba am putea spune că sunt un amestec de protestanți căci vom vedea punctele lor de credință asemănătoare sau luate, sau împrumutate din religia ebraică și protestantă.—Iniințatorii acestei secte fiind păgâni și-au zis; dacă am pus mâna în ori ce țară pe comerț, industrie, de ce nu am pune mâna și pe religie și atunci îi avem prinși ca într'o cursă și pe români și de acela au alergat la o nouă religione creștină cum îi zic ei după eum vom vedea.

Istoria bisejicească ne spune că primii creștini în veacul întâiu după Christos, se recrutau din Iudei și din păgâni, așa că creștinii ortodoxi de astăzi sunt din păgânii ce s'au încreștinat, iară adventiștii de azi nu sunt de cât cum se dau ei creștini, dar din cei din Iudei încreștinați care cu toată încreștinarea lor nu caută de cât a se reîntoarce la cultul vechiu iudaic, deși ei numesc învățătura lor că este o nouă religione creștină sau modernă cum îi zic ei,

Numirea lor de adventiști și-au luat-o de la vorbă „adventus“ care înseamnă „venire“ și deci numai prin modul lor de a se numi adventiști, putem înțelege cine sunt ei, adică cine oare nu au crezut în Mesia, în Mântuitorul nostru Isus Christos de cât evrei? Cine și-l închipuia pe Mesia ca pe un împărat pământesc, care cu sabia în mână să supună toate popoarele vechi ca; Asirieni, Babiloneni, Egipteni, Grecii, Romanii etc., care toate au bătut și supus pe evrei și care după credința lor greșită, așteapta pe Mesia ca să învingă pe toate aceste popoare, iar dacă au văzut că Mesia își ea ca sabie cuvântul și auzind-l spuind ca el fiind împărat Ceresc, împărăția lui nu este pământească, cine nu au voit deci atunci a crede și a-l considera ca pe fiul lui Dumnezeu, decât evrei, care și acum ca și atunci, necrezând în Dumnezeirea sa, îl așteaptă ca să vină de acum înainte, lucru care și noi creștinii ortodoxi îl aprobăm și susținem că va voni a doua oară dar tocmai la sfârșitul veacurilor, când va judeca lumea dar nu cum zic ei adventiști că acum sau peste câți-va ani va veni, fixând ei și date, deci prin faptul că susțin ei că cât de curând va veni și așteaptă venirea lui Mesia, ne îndreptățește pe noi ai considera pe aceștia că sunt curat evrei dar sub formă de creștini, zicând că cred în Isus Christos ba zic ei, mai bine pricep ei locurile din Sf. Scriptură, de cât creștinii ortodoxi, lucru de care ne vom încredința din cele ce voui arăta, cum întortochiază ei după vederile lor locurile din sf. scriptură.

Ei adventiștii cred că Mesia va veni cât mul curând va întemeia o împărăție de 1000 de ani, va împărăți cu cei drepti și apoi după ce se va termina acest timp de 1000 de ani, va avea loc sfârșitul lumii, idee care o găsim la Hiliasti, încă din veacurile primare.

Am zis, că biserica noastră ortodoxă, susține și ea învățătura despre venirea a doua a mântuitorului prin dogma „Și iarăși va să vie cu mărire să judece vii și morți, a cărui împărăție nu va avea sfârșit“.—Deci deosebirea între învățătura noastră ortodoxă și cea greșită a adventiștilor cu privire la a doua venire a Mântuitorului, este că pe când noi susținem că va veni într'un timp nehotă-

rât, când după chiar cuvântul domnului, nici Ingerii din cer nu știu acea zi, ei ca să amăgească lumea învață că va veni cât de curând, ba au mers până acolo că oare care conducător al lor, ViŃam, din America de Nord, a fixat anul, luna, ziua; așa el fixase ziua venirii D-lui la 21 Martie 1843 sau 1844.—Mare fu amăgirea lor când trecură acești ani și Mântuitorul nu se arată, ba nici în Octombrie 1844 nu veni și atunci ziseră că au greșit socotelile lor dar va veni cât de curând.

Din America trecu această rătăcire în Europa și mai ales în Germania împărțindu-se în diferite ramuri: adventiști de ziua a 7 sau ai Sâmbetei care susțin serbarea zilei a 7 din săptămână, adică sâmbăta, alții se numesc evaughelici și deci este de ajuns a ne gândi puțin, care națiune, care religie ține sâmbăta în locul Duminici și vom pricepe că nu țin alții decât evrei și deci cine pot fi în fond, adventiștii decât evrei, deși după formă se dau creștini, ca să poată face proseliți dintre creștini, dar noi știm că tot ce este creștin nu ține Sâmbăta ca zi de serbat ci Duminica, ca aduceri aminte pentru noi creștinii de actul marelui al Invierii Domnului nostru Iisus Christos, ca ziua când sf. Duh s'a pogorât sf. Apostoli la 50 zile după înviere, adică când avem Duminica Mare, deci noi sărbătorim Duminica deși este prima zi din săptămâna, iar nu a 7-a pentru motivul că o dată ce a venit soarele Hristos, umbra nu mai era de folos a se mai ține căci pentru noi creștini sf. Apostoli au hotărât chiar de atunci a ține ca zi de serbare Duminica iar nu sâmbăta, căci pentru evrei dacă pe timpul lui Moisi era poruncit a se serba ziua 7-a sâmbăta, pentru noi nu era uici un motiv a o serba și noi mai departe și după venirea și în special după învierea D-lui.

Adventiști ca să se poată introduce printre creștini cu rătăcirea lor dându-se ca creștini, au imprumutat pentru cultul lor forme ce se găsesc la unii creștini. cum am zis la început, la protestanți. și anume, ca să se dea ei de creștini ortodoxi se loveau de sf. obiecte admise și venerate în cultul ortodox ca sf. Cruce, sf. icoane și de aci știind ei că protestanți nu au în cultul lor nici cruce, nici icoane, le-a convenit această religie, căci ei fiind în

fond evrei nu au trebuință de cruce, icoane la cult și așa se dau ei de întocmitori de o nouă religie modernă creștină, fără cruce, fără icoane, fără preoți fără de a face uz de sf. Botez și noi știm cine nu se botează, dar ei adventiști totuși se dau ca creștini, ei zic că nu sunt evrei ci creștini după moda nouă.—Ei apoi fug de depunerea jurământului, lucru care nu poate fi de cât periculos pentru țară, întru cât ca soldații trebuind să depună un jurământ de fidelitate către tron și țară, ei refuzând acest jurământ după doctrinilor, iată-i periculoși statului și religii creștine ortodoxe.—Adventiști numiți sabatiști, susțin învățăturile lor doctrinale cu privire la serbarea sâmbetei, pe faptul că chiar de la Adam și la toți patriarhii și pe timpul lui Moisi, era deja în uz serbarea sâmbetei, ba zic ei chiar după ce a venit Mântuitorul Christos și chiar de El și apostoli se serba tot Sâmbăta, ba făcea în fie care sâmbătă la templu câte o minune, vindecări de boale, deci D-zeu a poruncit ca ziua a 7-a să se serbeze zic ei sâmbăta, iar nu Duminica, și cel care a introdus serbarea Duminicii a fost un Papă de la Roma după 483 ani de la nașterea D-lui și deci aceasta este o poruncă omenească, zisă de un Papă de un antihrist și nu trebuie a o ține în seamă, ci porunca lui D-zeu trebuie ținută.

La dovezile acestora pe care le aduc ei din sf. scriptură noi le contra punem alte argumente chiar la locurile citate de ei, așa dacă ei spun că și pe timpul lui Adam se ținea Sâmbăta ca zi de serbare, noi le răspundem tot cu sf. scriptură și anume: în sf. scriptură se zice că D-zeu s'a odihnit în ziua a 7-a, dar Adam care fusese creat în ziua 6-a către seară, de ce oare ar fi serbat el acea zi a 7-a când el nu lucraseră nimic fiind-că nu avea ce și apoi de abea îl crease D-zeu și deci nu are nici un rost că ar fi serbat Adam ziua sâmbetei, pentru el care nu lucraseră nimic era indiferent ori ziua a 7-a ori ziua 1-a, dar noi vedem că în sf. scriptură se spune că D-zeu s'a odihnit în ziua a 7 iar nu a serbat-o, deci nu pot dovedi ei că și Adam ar fi serbat ziua sâmbetei, ba nici nu pot dovedi ei că măcar patriarhii, până la Moisi, să fi sărbătorit sâmbăta adică 2500 ani, ci înadevăr la Moisi se găsește în porunca a IV-a a Decalogului că D-zeu a poruncit ca

ziua sâmbeti, să o serbeze ebrei, spre deosebire de păgâni care țineau ziua Duminici, ca ziua soarelui și deci atunci ca o legătura între D-zeu și ebrei le-a poruncit lor și numai lor ebreilor a ținea sâmbăta, deci când păgânii au venit și cerut voe ca să zidească și ei la templu, au fost gonțiți, zicându-li-se, ba ei țin Duminica ca zi de serbare iar nu sâmbăta și nu ea primit, așa încât reese chiar din spusele lor din locurile ce le invoacă adventiști, că porunca a IV-a a Decalogului se referă numai la ebrei, nu și la păgâni și ea a fost dată după cum zice sf. Apostol Pavel „evreilor numai pentru ei, și numai până la venirea lui Isus Christos, căci sfârșitul legi este Christos“. Deci cu venirea Mântuitorului s'a făcut un nou așezământ între D-zeu și om, s'a încheiat o nouă lege și nu numai cu iudei ci cu toată omenirea și deci și serbarea sâmbeti nu mai avu rost pentru creștini.

Ba ceva mai mult, chiar în ziua învieri D-lui, Duminică, El însuși după înviere arătându-se unor învățăcei Luca și Cleopa în Emaus a săvârșit sf. Euharistie în casa lor prin frângerea și bine cuvântarea pâinei, dând a înțelege că de acum după înviere creștinii și apostolii aveau să țină ca zi de serbare Duminica iar nu sâmbăta, căci nu a înviat el sâmbăta, ci a 3-a zi după răstignire așa după cum se scrisese prin sf. scripturi, ba se cerea chiar păgânilor ce se încreștinau ca să nu se ție de obiceiuri ebraice și pe timpul sf. Ioan Evanghelistul creștinii aveau acum ca zi de serbare ziua 1-a. a săptămânei sau Duminică, numită acea zi, ziua D-lui. —Așa că noi răspundem adventiștilor că nici Papa nici Constantin cel Mare, nu a poruncit a se serba ziua Duminici, ci însuși sf. Apostol Pavel a poruncit a serbători creștini ziua Duminice zicând: „aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul, să ne bucurăm și veselim întru ea“.

Am zis că *adventiști nu admit taina sfântului botez pentru copii mici* zicând ei ca copii ne știind ce fac de ce să se boteze căci zic ei în sf. Evanghelle se cere credință de la cel ce se botează și cum se poate cere copilului credință? La această susținere a lor, noi le răspundem că copii la noi sunt întovărășiți de nași care sunt a ranți pentru ei că îi vor credința creștină ortodoxă,

lucru ce se și cere cu nașii să fie ortodoxi și așa că pentru moment noi înlocuim credința ce trebuie să o cerem copiilor la botez prin credința părinților și a nașilor și cum că lucru se permite vedem din alt loc din sf. Evanghelie, unde prin credința sutasului se vindecă sluga lui și apoi botezul oostru a înlocuit, circumcisiunea, sau tăerea împrejur și dacă acesta se făcea și copiilor, de ce oare noi nu am admite botezul la copii? Iată cum se contrazic ei însuși.

(ve urma)

Cu ocazia sf. sărbătorii paștelor, Direcția revistei «Naționale Române» are deosebita plăcere a transmite abonaților și cetitorilor săi, sincere felicitări, urându-le ani mulți fericiți.

BCU Cluj / Cluj University Library Cluj

ANUNCIU

Revista „Națională Română” reapărând din nou în orașul Peatra-N. din luna August 1922, de când se trimite abonaților și cetitorilor noștri, prin urmare a intrat în a 8 a lună, îi rugăm cu onoare a ne trimite costul abonamentului în suma de lei 39 pe un an, spre a putea preîntîmpina cheltuelile ce am avut cu tipărirea și administrarea revistei,astă-zi tiparul și hârtia fiind foarte scumpe.
